

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobce **KAMAX, s. r. o.** se sídlem v Turnově, Nudvojovice č. p. 1474, zastoupeného JUDr. Danielem Novotným, advokátem se sídlem v Jičíně, Valdštejnovo náměstí 76, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem v Liberci, U Jezu 642/2a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2015, č. j. KULK 65686/2015, OŽPZ 1303/2012, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 21. 9. 2015, č. j. KULK 65686/2015, OŽPZ 1303/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 7. 7. 2015, č. j. OŽP/15/2234/JIA-R16 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci předepsán odvod ve výši 38.976.132 Kč za trvalé odnětí půdy o výměře 6,7791 ha ze zemědělského půdního fondu pro stavbu „Výstavba expedičního a logistického areálu – Kamax, Vesecko“.

Prvostupňové rozhodnutí obsahuje podrobné odůvodnění provedeného výpočtu, neboť žalobce v průběhu správního řízení vyjadřoval nesouhlas s výpočtem odvodu a předkládal výpočty odvodů, které se od výpočtu správního orgánu

významně odlišovaly. Krajský soud ponechává stranou otázku výměry zabrané půdy, neboť převážná část sporu o výměru byla ve správním řízení vyřešena a zejména tato otázka není předmětem tohoto řízení, neboť žalobce použitou výměru již nespornuje. Základní odvod byl navýšen použitím koeficientu 10 dle části B přílohy zák. č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, Sazebníku odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále jen „Sazebník“). Použití koeficientu správní orgán odůvodnil tím, že se jedná o chráněnou oblast přírodní akumulace vod (dále jen „CHOPAV“), což vyplývá z nařízení vlády č. 85/1981 Sb., o chráněných oblastech přírodní akumulace vod. CHOPAV je přitom jedním z ekologických faktorů dle části B Sazebníku a v tomto případě Sazebník stanoví právě navýšení koeficientem 10. Správní orgán vyšel z toho, že není možné zkoumat, zda zábořem skutečně dojde k negativnímu ovlivnění ekologického faktoru či nikoliv, zásadní je pouze skutečnost, že daný ekologický faktor je na zabraném území přítomen. K tomu správní orgán odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 31A 4/2013-60.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumal prvostupňové rozhodnutí a postup správního orgánu. Prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že je v souladu se zákonem o ochraně zemědělského půdního fondu i správním řádem. Žalovaný se ztotožnil s názorem, že pro správní orgán je při určení výše odvodu za odnětí rozhodující, zda se zemědělská půda, jež byla odňata, nachází na území s přítomností faktoru životního prostředí uvedeného v části B Sazebníku. Skutečnost, zda tento faktor bude odnětím skutečně negativně ovlivněn, či nikoliv, správní orgán nezkoumá. Tato skutečnost je dána ze zákona, jedná se o právní fikci. Správnost tohoto výkladu plyne dle žalovaného jednak z názvu části B Sazebníku „Faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, a ekologické váhy těchto vlivů“ a dále i z toho, že zákon nestanoví žádný postup, ani kritéria pro případné posuzování negativního ovlivnění. Správní orgán prvního stupně proto dle žalovaného postupoval správně, když se omezil na zjištění, zda se odnímaná půda nachází na území uvedeném v Sazebníku jako faktor životního prostředí, který bude negativně ovlivněn, a na základě tohoto zjištění provedl navýšení příslušným, v zákoně uvedeným, koeficientem.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového. Správním rozhodnutím vytýkal, že jsou založena na nesprávném právním posouzení věci, když správní orgány nesprávně vyložily pojem negativního ovlivnění faktorů životního prostředí.

Žalobce má totiž za to, že zákon správnímu orgánu ukládá, aby zjistil, zda zábořem zemědělské půdy skutečně dojde k negativnímu ovlivnění některého v zákoně uvedeného faktoru životního prostředí či nikoliv. Pokud se správní orgán omezil pouze na zjištění, že na zabrané půdě se v zákoně uvedený faktor životního prostředí nachází, a už nezkoumal, zda tento faktor je realizací žalobcova záměru negativně ovlivněn, postupoval dle žalobce nezákonně. Žalobce argumentoval zněním druhého bodu části D Sazebníku, dle něhož správní orgán zjistí, bude-li odnětím půdy ovlivněn některý z faktorů životního prostředí vyjmenovaných v části B... Z tohoto znění žalobce dovozuje, že správní orgán má prostor pro uvážení, zda dojde či nikoliv k negativnímu ovlivnění faktoru životního prostředí. Dle žalobce neměl zákonodárce v úmyslu zavést navyšování odvodu ve všech případech, kdy se na odnímané půdě faktor životního prostředí nachází, ale pouze v těch případech,

kdy odnětí půdy skutečně daný faktor negativně ovlivní. V opačném případě by totiž zákonodárce jistě nezvolil výše citovanou formulaci.

Dále žalobce uváděl, že v oblasti veřejného práva je třeba volit výklad ve prospěch soukromého subjektu. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02.

Nakonec zdůraznil, že v průběhu správního řízení předložil správnímu orgánu odborné vyjádření inženýrského geologa a hydrogeologa R. V., dle něhož realizací záměru nedojde k negativnímu vlivu na podzemní vody. Naopak s ohledem na dlouhodobé snižování zásob podzemní vody, kdy při přívalových deštích voda z krajiny rychle a bez užitků odtéká do povrchových toků, je zprostředkování postupné infiltrace této vody do využívaného vodního útvaru rozpukaných pískovců na předmětné stavě pozitivním ovlivněním hydrogeologických a odtokových poměrů. Žalobce vytkl správnímu orgánu, že nevzal toto odborné vyjádření při určení výše odvodu za odnětí půdy v úvahu. Tím došlo k absurdnímu rozhodnutí, kdy žalobci byl odvod desetkrát navýšen z důvodu negativního ovlivnění faktoru CHOPAV, přestože správní spis obsahuje odborné vyjádření, dle něhož je vliv záměru na podzemní vody pozitivní.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že shodné námitky jako v žalobě uplatňoval žalobce již ve správním řízení a žalovaný i prvostupňový správní orgán je ve svých rozhodnutích vypořádali. Uvedl, že postup, který žalobce správním orgánům vytýká, je používán již od roku 1992, kdy byla právní úprava přijata, a doposud nečinil žádné potíže. Odkázal taktéž rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 31A 4/2013-60, kterým byl potvrzen výklad, dle něhož zákon nedává správnímu orgánu prostor pro uvážení, zda faktor životního prostředí bude dotčen či nikoliv. Daná právní úprava totiž sama nekompromisně stanoví, že jednotlivé faktory životního prostředí (*jsou-li dány – pozn. krajského soudu*) budou ovlivněny, a to negativně. Nakonec zdůraznil, že s navýšením odvodu z důvodu negativního ovlivnění CHOPAV počítal již souhlas Ministerstva životního prostředí s odnětím půdy, který obsahuje orientační výši odvodů. Výpočet této výše přitom předložil Ministerstvu sám žalobce, byl tedy s použitím koeficientu 10 srozuměn. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 soudního řádu správního, když žalobce ani žalovaný nevyslovili s tímto postupem soudu v zákonné lhůtě svůj nesouhlas.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní řízení ve věci odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu bylo zahájeno již dne 16. 5. 2012. Dne 16. 8. 2012 bylo Městským úřadem v Turnově vydáno první rozhodnutí ve věci, č. j. OŽP/12/1444/CED R29, kterým byl stanoven odvod ve výši 50.707.617 Kč. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 6. 12. 2012, č. j. KULK 58790/2012, OŽPZ 1303/2012, zamítl a rozhodnutí Městského úřadu potvrdil. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Věc byla projednána pod sp. zn. 31A 4/2013 a rozsudkem ze dne 28. 11. 201, č. j. 31A 4/2013-60 (výše opakovaně

zmiňovaným), byla žaloba shledána částečně důvodnou a rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobce, že byl zkrácen na svých procesních právech, když mu nebylo umožněno seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Naopak neshledal důvodnou žalobní námitku týkající se výkladu pojmu negativního ovlivnění faktoru životního prostředí, když dovodil, že zákon nedává správnímu orgánu prostor pro uvážení, zda k negativnímu ovlivnění některého z faktorů životního prostředí uvedeného v části B Sazebníku skutečně došlo či nikoliv. Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jež byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 As 42/2014-35, zamítnuta. Nejvyšší správní soud se odmítl na výslovnou žádost žalobce vyjádřit k otázce výkladu pojmu negativního ovlivnění faktoru životního prostředí s poukazem na vázanost důvody kasační stížnosti. Žalovaný následně dne 28. 1. 2015 rozhodnutím č. j. KULK 8977/2015, OŽPZ 1303/2012, zrušil původní prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc Městskému úřadu Turnov k dalšímu řízení. V dalším řízení Městský úřad Turnov vydal dne 7. 7. 2015 rozhodnutí č. j. OŽP/15/2234/JIA-R16, kterým žalobci předepsal odvod ve výši 38.976.132,- Kč a které následně žalovaný k odvolání žalobce potvrdil rozhodnutím, jež bylo napadnuto žalobou v tomto řízení.

Po právní stránce krajský soud vyšel z následujícího:

Dle § 11 odst. 1, 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu: *Osoba, které svědčí oprávnění k záměru, pro který byl vydán souhlas s odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, je povinna za odňatou zemědělskou půdu zaplatit odvod ve výši stanovené podle přílohy k tomuto zákonu. O výši odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu rozhodne orgán ochrany zemědělského půdního fondu podle přílohy k tomuto zákonu po zahájení realizace záměru.*

Sazebník odvodů stanovuje v části B faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu a ekologické váhy těchto vlivů. Tyto faktory rozčleňuje do čtyř skupin, z nichž skupinu B představují chráněné oblasti přirozené akumulace vod, ochranná pásma vodních zdrojů II. stupně, ochranná pásma I. stupně přírodních léčivých zdrojů nebo ochranná pásma I. stupně zdrojů přírodních minerálních vod. Pro skupinu B je stanovena ekologická váha vlivu 10.

Sazebník odvodů stanovuje v části D postup při výpočtu odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. Dle bodu 2, 3 části D Sazebníku zpracovatel výpočtu odvodů zjistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů životního prostředí, vyjmenovaných v části B, a v návaznosti na to určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění. V případech, že bude ovlivněno více faktorů životního prostředí, uplatní se nejvyšší určená ekologická váha vlivu... Základní cenu zemědělské půdy dotčené odnětím ze zemědělského půdního fondu (bod 1.) vynásobí ekologickou vahou ovlivnění příslušného faktoru životního prostředí. Tím je stanovena základní sazba odvodů za odnětí.

Sazebník odvodů stanovuje v části E východiska ke zjišťování údajů potřebných pro výpočet odvodů za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu:

Faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu, se zjistí například z mapové a spisové dokumentace k vyhlášení národních parků, chráněných krajinných oblastí, přírodních rezervací, přírodních památek, významných krajinných prvků, územních systémů ekologické stability, chráněných oblastí přirozené akumulace vod, ochranných pásem vodních zdrojů, ochranných pásem přírodních léčivých zdrojů a zdrojů přírodních minerálních vod, z územně plánovací dokumentace, z výsledků geologického průzkumu a z jiných účelových podkladů, popřípadě z účelového měření.

Zásadní otázkou tohoto řízení, která byla mezi účastníky sporná a na jejímž zodpovězení je založeno rozhodnutí krajského soudu v této věci, je tedy otázka výkladu Sazebníku odvodů, konkrétně otázka, zda se navýšení odvodu dle části B Sazebníku uplatní vždy v situaci, kdy se na odňaté půdě nachází některý z ekologických faktorů vyjmenovaných v části B Sazebníku, či pouze v případě, že odnětí půdy má skutečně negativní vliv na tento ekologický faktor. Pokud by pak platil v pořadí druhý výklad, který prosazuje žalobce, musel by správní orgán nutně otázku negativního vlivu ve správním řízení zkoumat.

Při hledání odpovědi na tuto otázku se krajský soud zaměřil nejprve na znění Sazebníku jako celku a jeho jednotlivých částí. Je pravdou, že název části B *faktory životního prostředí, které budou negativně ovlivněny...*, svědčí pro závěr, že zákonodárce stanovuje, že tyto faktory bez dalšího vždy negativně ovlivněny budou, aniž by bylo na místě zkoumat, zda tomu tak v konkrétním případě je či nikoliv. Převážně na tomto gramatickém argumentu je ostatně založen již rozsudek zdejšího soudu č. j. 31A 4/2013-60.

Zároveň má však žalobce pravdu v tom, že znění bodu 2 části D, kde je uvedeno, že *zpracovatel výpočtu odvodů zjistí, bude-li odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu negativně ovlivněn některý z faktorů...* by naopak mohlo nasvědčovat tomu, že správní orgán má skutečnost negativního ovlivnění v řízení zjišťovat. Je tedy zjevné, že samotný jazykový výklad nepostačí, neboť dává rozpornou odpověď v závislosti na tom, na kterou část Sazebníku se adresát právní normy zaměří.

Je proto třeba zohlednit kontext a číst bod 2 části D Sazebníku v souvislostech celého Sazebníku. Zde krajský soud zdůrazňuje část E, v níž zákonodárce stanoví správnímu orgánu postup pro zjištění faktorů životního prostředí, které budou negativně ovlivněny, a uvádí výčet podkladů, z nichž má správní orgán vycházet. Byť se jedná o výčet demonstrativní, je z něj patrné, že tam uvedené podklady (mapová a spisová dokumentace k vyhlášení CHOPAV) vedou ke zjištění, zda je ekologický faktor v konkrétním případě na půdě dán, nikoliv ke zjišťování, zda je skutečně negativně ovlivněn. V Sazebníku naopak zcela absentuje, jak přiléhavě argumentoval žalovaný, stanovení postupu a kritérií pro případ, že by platil žalobcem prosazovaný výklad, dle něhož by správní orgán měl po zjištění, že je ekologický faktor dán, zkoumat, zda je odnětím ovlivněn a jak. Nakonec i způsob zákonného stanovení ekologické váhy vlivu nikoliv rozpětím, ale absolutním číslem, hovoří pro závěr, že správní orgán má pouze zjistit existenci ekologického faktoru, nikoliv zkoumat míru a kvalitu jeho ovlivnění (nemá totiž následně pro jakékoliv zohlednění míry ovlivnění prostor).

Dále je třeba si uvědomit samotný charakter ekologických faktorů vyjmenovaných v části B Sazebníku. Jedná se o zvláštní kvality odnímané půdy, jejichž význam zákonodárce kvalifikuje určením ekologické váhy vlivu. Dalšími z ekologických faktorů vedle CHOPAV jsou např. jednotlivé zóny národních parků, či území mimo plochy určené územním plánem k zástavbě. Zejména v případě území, které nebylo určeno k zástavbě, se z povahy věci vůbec nedá uvažovat o posuzování negativního vlivu odnětí půdy na tento faktor, jedná se totiž čistě o vlastnost odňaté půdy, se kterou zákonodárce spojil povinnost vyššího odvodu za odnětí. Zde se pak stává poměrně jasným účel a smysl právní normy, kdy zákonodárce stanovením vyššího odvodu za některé druhy půd zohledňuje jejich vyšší vzácnost, hodnotu a větší význam pro životní prostředí, přičemž toto stanovuje obecně, tedy bez ohledu na dopad konkrétního záměru na odňaté půdě zrealizovaného. Dopad stavby na životní prostředí se totiž řeší v jiných, předcházejících řízeních, nikoliv až v řízení o určení odvodu za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, které přichází na řadu až po zrealizování záměru.

Krajský soud proto uzavírá, že v bodu 2 části D Sazebníku zákonodárce zvolil ne zcela vhodnou formulaci první věty, nelze z ní však dovozovat závěr, po kterém volá žalobce. Z celkového kontextu i smyslu a účelu Sazebníku totiž plyne, že negativní ovlivnění je dáno přímo zákonem a správní orgán nemá pro jeho skutečné zjišťování a posuzování žádný prostor. Pro ilustraci nevhodně zvolené formulace krajský soud doplňuje, že dále je v téže větě uvedeno, že *zpracovatel určí odpovídající ekologickou váhu tohoto ovlivnění*, z čehož by při logice žalobcova výkladu (která ovšem gramaticky dává smysl) mělo plynout, že správní orgán zváží míru skutečného negativního ovlivnění a podle toho určí jeho ekologickou váhu. Ze znění části B je však zřejmé, že k ničemu takovému nemá správní orgán prostor, neboť ekologická váha vlivu každého jednotlivého faktoru je zákonem jasně určena a není zde prostor pro žádné správní uvážení. Určení ekologické váhy vlivu správním orgánem tudíž spočívá pouze ve správné aplikaci zákona, který již ekologickou váhu každého jednotlivého faktoru závazně určil, stejně jako zjištění, bude-li faktor životního prostředí negativně ovlivněn, spočívá ve zjištění existence daného faktoru na odňaté půdě. Jakkoliv tento výklad není po jazykové stránce na první pohled zřejmý, z hlediska systematiky zákona a jeho smyslu a účelu je jediným smysluplným a tedy jediným možným výkladem.

S ohledem na tento závěr krajského soudu je pak nedůvodnou námitka žalobce, že v případě možnosti dvojího výkladu je třeba volit výklad mírnější k soukromému subjektu a jeho právům dle zásady *in dubio pro mitius*. Dle krajského soudu je totiž v tomto případě přijatelný pouze jeden výklad, a to ten, který zvolily správní orgány.

Pokud jde tvrzení žalobce, že správní orgány měly přihlédnout k odbornému vyjádření inženýrského geologa a hydrogeologa R. V., dle něhož realizací záměru dojde dokonce k pozitivnímu vlivu na podzemní vody, je zjevné, že k němu správní orgány přihlédnout nemohly, neboť neměly prostor pro skutečné posuzování vlivu odnětí půdy, jak již bylo výše opakovaně uvedeno. Zde krajský soud upozorňuje, že zatímco žalobce mluví o vlivu realizace záměru na faktor životního prostředí, zákon hovoří o vlivu odnětí půdy. Je sice pravdou, že souhlas s odnětím půdy dalo Ministerstvo životního prostředí pro realizaci konkrétního záměru, a to stavby „Výstavba expedičního a logistického areálu – Kamax, Vesecko“, jedná se však o

trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu, tedy o trvalou ztrátu zvýšené ochrany půdy. Při uvědomění si této distinkce se pak již nezdá skutečnost, že žalobce má zaplatit desetkrát vyšší odvod za odnětí z důvodu negativního vlivu odnětí půdy na CHOPAV, přestože dle odborného vyjádření má záměr pozitivní vliv na podzemní vody, tak „absurdní“, jak žalobce rozhořčeně namítá. Zde se totiž nejedná o sankci za to, že by snad žalobce realizací stavby měl podzemní vody narušit, či poškodit. Pokud by stavba měla mít negativní vliv na podzemní vody, či jiné složky životního prostředí, byla by tato skutečnost řešena již v předchozích správních rozhodnutích, která vůbec žalobci realizaci stavby umožnila. Žalobce tedy nemá platit vyšší odvod za odnětí půdy proto, že poškodil konkrétní faktor životního prostředí, ale proto, že zabral půdu, která je s ohledem na tento faktor životního prostředí cennější než půda, na které tento faktor není. Právě proto za její odnětí, tedy za ztrátu její zvýšené ochrany, musí žalobce zaplatit vyšší odvod.

Z těchto důvodů krajský soud neshledal žalobu důvodnou a jako takovou ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

V řízení byl úspěšný žalovaný, tedy by dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního měl proti neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Žalovanému však nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. srpna 2016

JUDr. Jan Rustch v. r.
předseda senátu